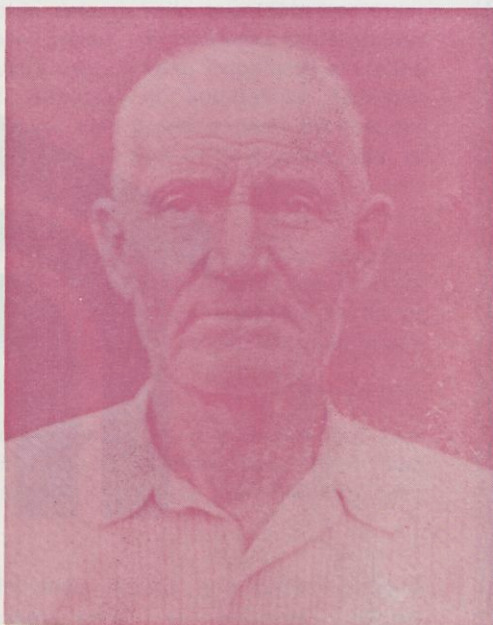

seixanta d'anys, em d'esmentar en primer lloc un bohemí conegut per en Rafel de la Barbera. Ell i el seu pare, anant a peu, es dedicaven a vendre pels pobles el rebuig de peix de les barcades. Es trobés allà on es trobés, ell per la Festa Major feia cap a L'Escala, posant una remarcable nota d'excentricitat a les audicions: home de pocs amics, ballava tot sol davant de la cobla. En aquell temps de grans caminadors, ell s'havia fet mereixedor del sobrenom de «l'Andarín». Hom conta que, una vegada a Roses es van trobar amb l'avi «Quilis», què amb la seva tartana llarga, —la mateixa que feien servir els músics de La Principal de L'Escala pels seus desplaçaments,— havia anat a acompanyar els «quintos» allistats a marina. Van fer una juguesca sobre qui arribaria primer a L'Escala i malgrat que l'avi «Quilis» tenia fama pels bons cavalls que portava, hi va arribar abans en Rafel de la Barbera a peu.

L'ARTUR JULI

Parlant de sardanistes caminadors, hem d'esmentar també la proesa d'en Joan Sureda —el germà d'en Jaume «Patel»,— què, junt amb en Josep M.ª Solés, —el pare de la Neus i la Carme— jugaven amb l'equip de futbol de L'Escala. Conten que en una ocasió van anar a peu a jugar a Sant Feliu de Guixols i després del partit, en Joan Sureda va ballar com si rès totes les sardanes abans de retornar a peu cap a L'Escala...

Ell i en Remigi Flaqué, quan hi havia simultàniament sardanes al Passeig i a la Plaça de l'Església, organitzades respectivament per l'Ateneu Art i Cultura i La Cargolera, anaven corrent d'un lloc a l'altre, intentant ballarles totes.

En Jaume «Patel», junt amb en Jaume Sastre, sempre feien colla amb el doctor Rosés, —què llavors compartia la plaça de metge amb el doctor Isern,— i es feien mirar en les ballades que es feien a la placeta amb acàcies que hi havia davant del cafè de Pekín.

Els escalencs que aprenien l'ofici a Barcelona es trobaven cada festa a les ballades de sardanes, on feien colla a part i ben aviat atreien l'atenció del públic. Tal és el cas d'en Marcel Vilabrú, en Ciset Pijoan, —germà d'en Quimet de La Torre—, l'Enric Serrats, etc.